

In memoriam Ivancsó László (1949.06.26. – 2019.03.09.)

Ivancsó László 1949. június 26-án született a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Nyírparasznyán. Szülei 1943-ban kaptak ott oktatói állást és szolgálati lakást. Édesapja, Ivancsó Dénes görög katolikus kántortanítói megbízást kapott. Édesanyja, Kazicsku Sarolta ugyanott lett tanítónő. Abban az időben a faluban a görög katolikus pap szintén rokon, az apai nagymama öccse, dr. Bihar Bertalan volt. Az állást természetesen nagy örömmel fogadták el.

A családban négy gyermek született: István (1945), Sarolta (1947), László (1949) Katalin (1951). Sajnos a kor szegényes orvosi ellátása következtében István testvére 1946-ban, szamárköhögés betegségben meghalt. Ivancsó Lászlót a születése után azonnal megkeresztelték, keresztanyja dr. Bihari Bertalanné, Malmos Irén – Irénke néni – lett, míg keresztapjává Ivancsó Györgyöt, Édesapja testvéröccsét választották.

A nyírparasznyai gyermekévek után édesapja Nyírpazonyban kapott állást, ahová 1951. decemberében költöztek. Itt is családi környezet segítette letelepedésüket és beilleszkedésüket: anyai nagyapja, Kazicsku Mihály a falu iskolájának igazgatója – korábban görög katolikus kántortanító – és nagyanyja, Remák Jolán várták őket. Induláskor egy félig kész pedagógus lakást kaptak, amit a család saját kezűleg fejezett be. Itt járt óvodába és általános iskolába. Helyzetét nehezítette, hogy nagyapja és szülei is tanították, jogos elvárásuk szerint mindig magasabb követelményeknek kellett megfelelnie.

Középiskolai tanulmányait a nagy múltú nyíregyházi Kossuth Lajos Gimnáziumban kezdte, melyet időközben ipari szakközépiskolává alakítottak. Ennek egy kicsit örült is, hiszen mindig érdekelték a mechanikus szerkezetek, különösen a járművek, így másodévből az autószerelő szakirányon folytatta tanulmányait, itt érettségizett jó eredménnyel 1967-ben.

Érettségi után a Miskolci Nehézipari Egyetemre, másodsorban pedig a Bánki Donát Gépipari Műszaki Főiskolára jelentkezett. Az utóbbira vették fel, így útja a szabolcsi környezetből a főváros felé vezetett. A főiskolára való beilleszkedés néha nehézségekbe ütközött: például kollégiumi férőhely hiányában rokonoknál történő elhelyezés, egyedül boldogulás a „nagyvárosban”, de az összes villamos és autóbusz vonalat végigjárva hamar megismerte és megszokta az új környezetet.

A főiskolán elsősorban a túlzó orosz nyelvi követelmények egy féléves kihagyásra késztették, erre az időre a főiskola Mechanikai Technológia tanszékén helyezkedett el, mint tanszéki mechanikus. A munka és az egész életpályáját végigkísérő tanárai mellett 1971-től folyamatosan a Főiskolán, illetve az utódintézményekben dolgozott, szakoktató, majd tanszéki mérnök beosztásban. A felsőfokú tanulmányait 1975-ben a Miskolci Nehézipari Egyetem főiskolai karán fejezte be, ahol alakítás-technológus mérnöki diplomát szerzett.

Közben az éppen szünetelő hallgatói jogviszonya miatt sorkatonai szolgálatra hívták be és két évig katonai szolgálatot teljesített. 1974-ben kiváló katonaként, őrmesteri rangban, ügyes helyezkedésének köszönhetően „háborúban adminisztratív szakszolgálatos” beosztásban szerelték le. Az Ő és családja nagy örömeire ennek köszönhetően többet szakszolgálatra sem hívták be.

Az időközben Óbudai Egyetem kari státuszát nyert legendás „Bánki” mindvégig munkaadója, második otthona maradt. A műhelytől, nagyra becsült tanáraitól, barátként szeretett munkatársaitól csak 2009-ben, nyugdíjba vonulásakor köszönt el – persze csak a legközelebbi „Bánkis összejövételig”.

1974-ben nősült meg, felesége Domján Mária közgazdász. A korszak körülményeihez képest szerencsének számított egy szoba komfortos lakás megszerzése anyósa közbenjárásával, ahová első gyermekük, Emília 1976-ban érkezett. 1984-ben – kicsit megkésve, de annál nagyobb örömeikre – fiútestvér is érkezett a családba, aki a családi név mellett édesapja László nevét is tovább viszi. Sikerült nagyobb lakásra, majd Piliscsaba ősfákkal teli Klotildliget részén egy szép telekre szert tenniük, ahová barátai építész- és gépész terveire alapozva Laci két éves odaadó művezetése és tevékeny közreműködése mellett szép családi házat építettek.

Lányuk a budapesti Károli Gáspár Református Egyetemen szerzett bölcsész diplomát, fiúk a Budapesti Corvinus Egyetem makrogazdasági szakirányán végzett. Emília és férje, Dr. Mészáros Márton két csodálatos unokával ajándékozta meg a családjáért mindenre kész Nagypapát: Milica jelenleg 3 éves, Mihály 9 hónapos.

A mindig tevékeny ember nyugdíjas éveinek nagy részét a gyerekeknek és az unokáknak szentelte, amihez a házhoz tartozó 3 beállásos garázst és két melléképületet megtöltő szerszám-, műszer- és géppark szolgált kimeríthetetlen technológiai háttérrel. Élvezettel épített, barkácsolt, javított, taníttatott mindenkit a családban is, akkor érezte igazán jól magát, ha segíthetett megoldani mások ügyes-bajos dolgait.

Piliscsaba, 2019. március 14.